

Serra Jacó.

L'aunder. 28 de Setembre del 88

Estimat Damió: Com pots veure l'escric una mica
lluny del Sauatorí. M'ajornava massa, tu persistes en les
teves decisions antipàtiques, jo tenia les canes memòries de
tant d'inactivitat i les he deixat fer al seu grat. M'han
dret amb meus temps del que es necessita per contentar-ho,
a Serra Jacó, la casa del Batlle de Sant Lluís a quaranta
minuts del poble. S'hi està tot ple de molta pau i
molta pau, bon aire, un paisatge poges cent per cent
i una llum! puina llum. Fota la de la carona i hi
aboca a vessar. Els camps sops d'aquest dies, plens de petit
brius, fan l'efecte d'un gran mirall. Pot es verd i
blau d'un blau i un verd indistintíssim; la flupa ha rentat
fins les anells i els tanyes nous, que toten enganxats per
l'escalfadura de les hores, excelsissimes de sol i d'humiditat
semblen fetes de milions de gotetes d'aigua, tan serbes i
tan transparents es plorant a la punta de les seves llan-
xes. Els hi ha flors; però cada nit al mirall s'aparten
una mica mica, perquè perquè collir un raig d'estelles
El silenci del meu nou habitatge no es trencat per cap
ser humana ni cap bestiola sinó sota les parcs d'a-
quest mas color d'ocre purat. Una sola coseta viva com
fantasme amb mi aquestes solituds ha petit esquiuol, tan
riu, tan intel·ligent, tan simpàtic, que em costa una po-
na deixar-lo en el seu regne dels animals; és clar però
jo no puc posar-lo tampoc en el de les persones. És un
estat entretingut seu inusual...

Serra Jacó té una porta vençella, una gran porta

puo tanca el pati de la casa, i puo aguantar, pels dies
 de pluja, una petita tauladeta a dues vessants. Esó mill
 puo pujar donar cap ullada dintre d'aquest pati. Si con-
 tinues aquí el meu rojorn, hi seras comiat el dia que
 els trets floriscin. Esó et deixis un any per la porta
 de la casa. Es tan ampla, comida tan a entrar, que po-
 dris no adonar-te que un ample grao t'espera ple de
 realicio per venir si et pot fer canvi, sabies tota la de-
 resa d'aquest sol enllorat amb grans blocs com si fossin
 de tramba. Vindrás, me tindrà, al petit porquet que
 en una ala a part, a la dita de la casa, em spirarà un
 bon bloc per preudir un te fumejant. Esó s'estela parie
 aixís a paper, però com puo després et desmanarà per em-
 llegepes, guelcom, seria impossible per ho. fe. ho be' clauca
 una amanida de pobret, i tancades. Si un rojorn et repu-
 tja, anirem a servir al feu del taller ventut de la
 grassa collita, o sota d'aquest arbre blau que ombreja al
 canvi. Cap al tard, puau fisis per tornar al teu nice-
 confortable i modern del Sanatori; jo et despedire desde la
 finestra d'aquest menjador, puau em una sala de febs.
 Et venel fís que et fanguis bonat per la celistia, culla
 d'ulla de la plana de salt del ull, i puau jo us et
 vegi, anulada en el recó de la llan ben encesa, fare
 dormir a la meua faldra el treupat equinol, mentre diu-
 tre meu rojorn asomniat se fae a poe, el teu record i
 el de la pau al teu costat trobada.

M'anava a adormir jo, contenta i tranquila, puau ho es-
 trat l'buriputa amb la seva llibeta de les vites del dia. M'ha
 desvetllat, i si estaria tota enfadada, si no fos que veig que
 he sigut forsa bona persona. Oreeico un "Poieu". Però al que no
 li perdoro, és que m'habi deixat adormir puo tot el meu rojorn no
 hauria anat me' culla de la meua canifa. M'habia ficat d'ulla
 d'aquest puache que va regalar me la Sta. Rita, el dia 21, i pu-
 au' fa l'ullet als peus del meu est, immobilitat per unes tres
 d'aparachap. Sié poca cosa que veig! Perdona, però si no et faig
 companyia, almenys estaré tranquila de saber que has rebut una carta.

Voldria, dir-te, me no hauria ficat d'ulla, i el rojorn? Però tan, febe?
 Esó un rojorn si no es sap ben estructa comesta. Pensa mit. apotament. Pensa.